

ה"ט 17085/09/17 - חיים כהן נגד עומרי בן שמחון

בית משפט השלום בחדרה

ה"ט 17085-09-17 כהן נ' בן שמחון

בפני כבוד השופטת הדסה אסיף

המבקש חיים כהן ע"י בא כוחו עו"ד שי חמו

נגד

המשיב

עומרי בן שמחון

החלטה

1. המבקש הוא מנהלו של מכון רישוי בשם "טסט פיקס בע"מ" באור עקיבא.

ביום 7/9/17 הגיש המבקש בקשה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת התשס"ב-2001, וביקש בה להוציא צו, שיאסור על המשיב להטריד אותו או להתקרב למקום עבודתו במכון. הבקשה הוגשה לאחר שנדחתה בקשה לצו מניעה, שהגיש יום קודם לכן מכון הרישוי עצמו כנגד המשיב. באותה בקשה ביקש המכון צו שיאסור על המשיב להגיע אל המכון. בקשת המכון נדחתה בהחלטת כב' השופטת מוהר מיום 6.9.17, החלטה שבה הפנתה את המכון להגיש בקשה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת (ת"א 10431-09-17).

2. בהחלטה שניתנה על ידי ביום 7.9.17, ניתן צו ארעי ונקבע דיון במעמד שני הצדדים ליום 19/9/17. ביום הקבוע התייצבו שני הצדדים ושמעתי את טיעוניהם. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ושבתי ושקלתי את הטענות השונות, הגעתי לכלל מסקנה שיש לבטל את הצו הארעי שניתן.

3. אף שהבקשה הוגשה על ידי המבקש, מנהלו של המכון, והיא ערוכה כבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת שצדדים לה המבקש והמשיב, בפועל מי שעומד מאחורי הבקשה הוא המכון, ומטרת הבקשה היא להרחיק את המשיב מהמכון ולא לאפשר לו לקבל במכון שירותי רישוי, אם עבורו ואם עבור אחרים. על כך שזו מטרת הבקשה ניתן ללמוד לא רק מהעובדה שזו הוגשה רק לאחר שבקשת המכון לצו מניעה זמני נדחתה, אלא גם מדבריו של המבקש בדיון:

"אני מבקש שלא יגיע למכון שלנו ושילך למכון אחר" (עמ' 1 שו 28).

4. המבקש העיד כי המכון שהוא מנהל הוא מכון רישוי "בבעלות פרטית תחת פיקוח של משרד התחבורה" (עמ' 3 ש' 27).

בפסק דין שנתן בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים, נדרש בית המשפט לשאלת מעמדם של מכונים כאלה וקבע:

"עד לאמצע שנות ה-60 החזיק משרד התחבורה מכונים לרישוי כלי רכב והפעילם בעצמו. אולם, עם הגידול בכלי הרכב בישראל, הועברה בהדרגה האחריות לביצוע הבדיקות לגורמים פרטיים שהוסמכו לכך. הסמכת מכון רישוי נעשית באמצעות "כתב הרשאה" שמנפיק משרד התחבורה לתחנות הבדיקה, בכדי שאלו תוכלנה לבחון את כשירותם ותקינותם של כלי הרכב (עת"מ (י-ם) 8521-01-12 משה שטרית נ' מדינת ישראל - משרד התחבורה והבטיחות בדרכים(20/4/12)... כבר הובהר בפסיקה כי ניהול תחנת בדיקה מהווה "פונקציה שלטונית מובהקת" על אף מסירתה לידיים פרטיות (בג"צ 1064/94 קומפיוטסט רשל"צ 1986 בע"מ נ' שר התחבורה, פדי מט 4, 808, 811, 812, 816 (1995))." (הדגש שלי,ה.א.)

עת"מ (י-ם) 37283-05-10 היימן מכון לרישוי (1990) בע"מ נ' רשות הרישוי משרד התחבורה, בסעיף 10 לפסק הדין.

5. בהיות מכון הרישוי "פונקציה שלטונית", אין מקום להבחין בינו לבין רשות ציבורית, שדלתותיה מחויבות להיות פתוחות לכל דורשיה. על הרקע הזה, וכאשר החוק אינו דורש את הופעתם האישית של בעלי מכונות לצורך מבחן רישוי, יש לבחון אם הבקשה לאסור את כניסתו של המשיב למכון, היא מידתית וראויה. זאת, מאחר שבאופן רגיל אין עובדי המכון מוסמכים להפסיק את עבודתו של שליח העושה עבודתו בזכות ותמורת שכר, ואין מקום למנוע מהמשיב לעסוק במתן שירותים לבעלי רכבים, באופן שהוא מסייע להם להביא את הרכב לבדיקה השנתית הנדרשת.

והשווה: בג"צ 1/49 בז'רנו ואח' נ' שר המשטרה ואח', פסק דין מיום 10/2/49.

6. מתן צו כפי שביקש המבקש יש בו משום פגיעה באחת מזכויות היסוד של המשיב, הזכות לחופש העיסוק. זכות זו הוכרה על ידי בית המשפט העליון עוד טרם שנחקק חוק יסוד חופש העיסוק (והשווה: בג"צ בז'רנו הנ"ל, בסעיף 8 לפסק הדין), ומקל וחומר שיש להגן על זכות זו של המשיב לאחר שנחקק חוק יסוד חופש העיסוק.

7. אכן, יש מעצם טיבעו החוק למניעת הטרדה מאיימת מאפשר פגיעה בזכויות יסוד, ותיתכן מכוחו הגבלה לא מעטה על חרות האדם. יחד עם זאת, ודווקא משום כך:

"מן הראוי כי הפעלת חוק למניעת הטרדה מאיימת, אשר נתונה לסמכותו של בית המשפט השלום, תעשה באופן מושכל, כאשר, מצד אחד, תוגשם תכליתו ומטרתו המגולמת בשמו ובסעיף 1 שבו... ומצד שני יש להזהר שלא להסחף, יתר על המידה, שכן בכך פוגעים אנו בחירויות היסוד של האדם...".

בר"ע 179/04 נס שובל נ' מרים ניסים, תק-מח 2004 (4) 2651.

8. יש לבחון איפה בזהירות את מטרת החוק. בדברי ההסבר להצעת החוק, כפי שפורסמו בהצעות חוק מס' 3028 מיום 23/7/01 (עמ' 769) נאמר:

"המושג "הטרדה מאיימת", או במקורו בשפה האנגלית *stalking*, מתייחס לדפוסי התנהגות הכוללים הטרדות ואיומים מסוגים שונים, אשר פוגעים בשלוות חייו, בפרטיותו או בגופו של אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המוטרד...".

9. סעיף 2 לחוק מגדיר מהי הטרדה מאיימת:

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחרותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

בהמשך, בס"ק ב' מפרט המחוקק דוגמאות להתנהגות שיכול שתהיה בה הטרדה מאיימת.

10. לאור מטרת החוק וההגדרות שבו, והצורך לאזן בין הוראות חוק זה לזכויות יסוד וביניהן הזכות לחופש העיסוק, ספק אם מתן צו, שיאסור על המשיב להגיע אל מכון הרישוי שמנהל המבקש, הוא מסוג הסעדים שלהם נועד החוק למניעת הטרדה מאיימת. יחד עם זאת אני סבורה שאין צורך להכריע בשלב זה בשאלה זו.

לצורך הכרעה בבקשה שבפני די, לטעמי, בכך שבשלב זה, איסור גורף, שימנע את כניסתו של המשיב למכון גם כאשר הוא מצויד ביפוי כוח מבעליו של הרכב, יש בו משום פגיעה שאינה מידתית בחופש העיסוק של המשיב, בפרט שכאשר אין מכוני רישוי נוספים באור עקיבא, כפי שעולה מההודעה שהוגשה על ידי בכ' המבקש בתום הדיון.

11. ויודגש, אין במסקנה זו משום "הכשר" להתנהלותו של המשיב כפי שתוארה על ידי המבקש, ואין לראות בדחיית הבקשה כפי שהוגשה, משום מתן היתר למשיב לעשות ככל העולה על רוחו במכון הרישוי. מובן גם שאם התנהגותו של המשיב תעלה חשד לעבירה על חוק העונשין התשל"ז - 1977, למשל סעיפים 215 או 216 לחוק, חזקה על משטרת ישראל שתפעל בהתאם.

12. לעת הזו לא מצאתי שיש מקום לתת צו כמבוקש, אך לא אחסום את דרכו של המבקש לשוב ולפנות בבקשה מתאימה אם יהיו נסיבות שונות, כולל כאלה שיצדיקו בחינה מחודשת של איזון האינטרסים, ואפילו פגיעה מסויימת בחופש העיסוק של המשיב.

לא נותר אלא לקוות שמעתה ייצאו שני הצדדים לדרך חדשה שתאפשר המשך עבודה פורה למכון ולמשיב גם יחד.

13. בנסיבות, לא מצאתי מקום לפסוק הוצאות למי מהצדדים וכל צד יישא בהוצאותיו.

המזכירות תעביר לצדדים עותק החלטה זו.

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ח, 25 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.